MEREDITH

WILD

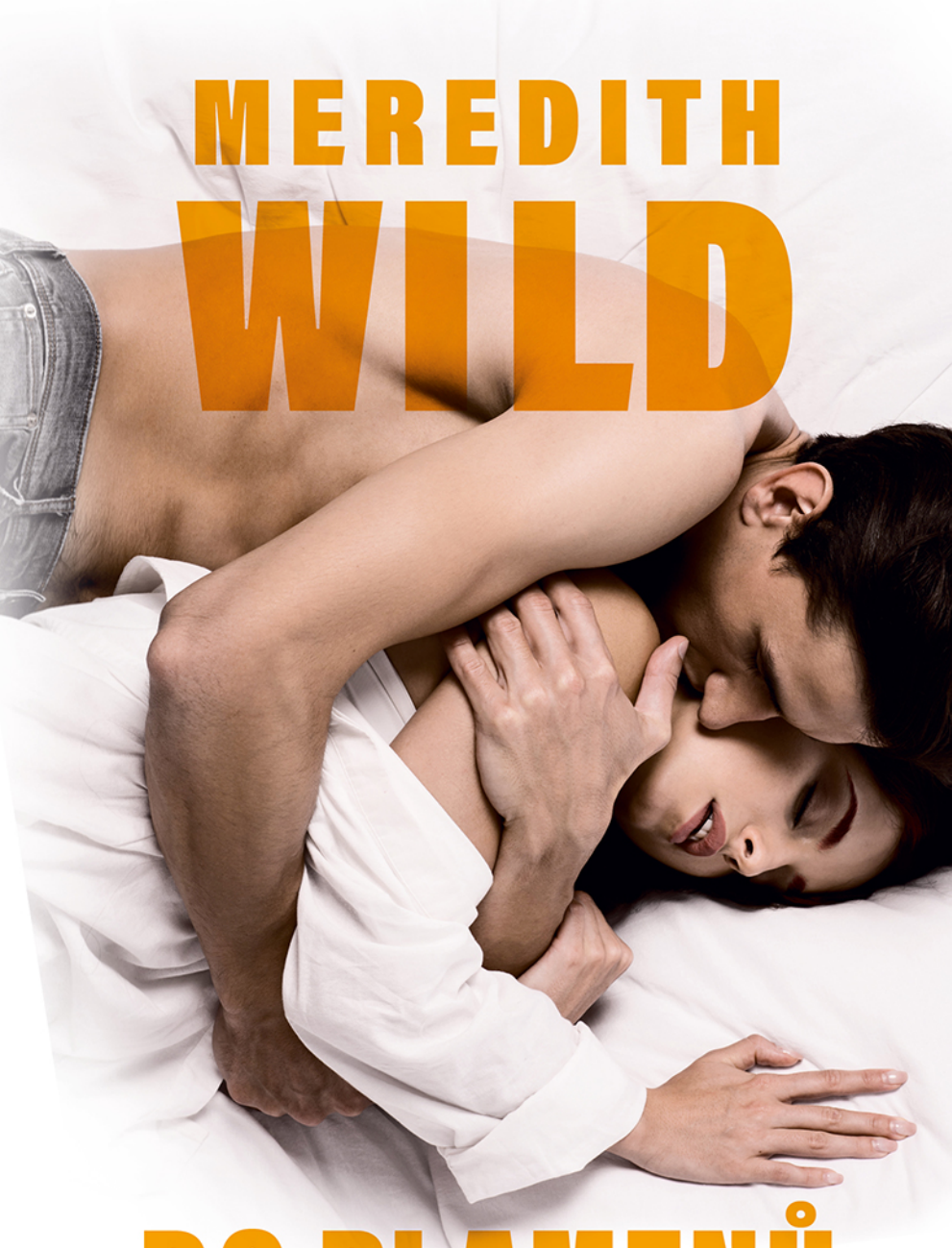

DO PLAMENŮ

DO PLAMENŮ

Copyright © 2016 Waterhouse Press, LLC

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martin Novák, 2021
Cover © Sabina Chalupová 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0875-8 (pdf)

MEREDITH WILD

DO PLAMENŮ

Red

Pro Misti

„Přecházíme mosty, když k nim dojdeme,
a pálíme je za sebou, neodnášíme si
s sebou víc než vzpomínku na pach kouře
a nejasný pocit, že kdysi naše oči slzely.“

Tom Stoppard

Kapitola první

DARREN

„Nechte mě být!“

Pauly díky dávce naloxonu a kyslíkovému vaku, který od sebe právě odstrčil, před pár vteřinami vytřeštil oči. Přívalem nadávek a zběsilým zmítáním nás odměnil za to, že jsme ho přivedli k vědomí příliš rychle. Tohle jsme hodně pokazili a jeho to zjevně nepotěšilo.

„Bridgi, přidrž ho.“

Než jsem stačil cokoli udělat, Pauly ve svém záchvatu udeřil Iana do tváře. Ian s ním praštil o chodník silněji, než bylo zapotřebí. Měli jsme za sebou třiadvacet hodin dvojité směny a mně už taky pomalu docházela trpělivost. Pauly byl častým klientem, a pokud byl při vědomí a v dobrém rozmaru, zdravotníci ho obvykle uložili na nemocniční lůžko, kde monitorovali jeho životní funkce, dokud se z toho nedostal. Dnes jsme takové štěstí neměli.

„Zkus to ještě jednou, Pauly, a dostaneš naloxon, ať už se budeš cítit jakkoli,“ zavrčel Ian.

Byla to jen planá výhrůžka, ale nebylo pochyb, že ji Pauly ve svém stavu bere naprosto vážně. Přimhouřil oči a obrátil svůj prázdný pohled na mě.

Zakroutil jsem hlavou a dál ho pevně držel za ruce, v nichž měl překvapivě velkou sílu, s ohledem na to, jak poslední dobou zhubl. „Nehledej u mě soucit, chlape. Nemůžeš se s náma prát, když se ti snažíme pomoct. Můžeš se uklidnit?“

Pauly byl feťák, jeden z tisíců ve městě. My jsme patřili k několika tuctům hasičů, kteří se jej pravidelně snažili udržet při životě poté, co ho znovu někdo našel bezvládného na ulici.

Někdy se zdálo, že nám na jeho životě záleží víc než jemu samotnému.

Někdo jiný by si možná nad jeho osudem lámal hlavu. Já si ale nemohl dovolit, aby se mi příběhy stovek lidí, s nimiž jsem se za ty roky setkal, dostaly pod kůži. Ne při téhle práci. Chtěl jsem se jenom vrátit na stanici. Byli jsme vzhůru celou noc. Netoužil jsem po ničem jiném než po troše spánku, než nás znovu vzbudí. Nic pro mě v tu chvíli neznamenalo víc než vyhlídka na několik hodin nepřerušovaného odpočinku. Čím dřív to s Paulym skončíme, tím dřív si budu moct oddechnout a vrátit se domů.

Po chvíli se zdálo, že se začíná uklidňovat, svaly mu ochably.

„Dobře.“ Zhluboka jsem si oddechl, úlevou a vyčerpáním zároveň. Kývl jsem hlavou ke zdravotníkům, kteří k nám právě přispěchali s nosítky. „Tihle lidi se o tebe teď postarají. Budeš se k nim chovat slušně?“

„Jo.“ Ušklíbl se a zavřel oči.

Tak zase příště, Pauly.

O pár hodin později jsem prošel skleněnými dveřmi tělocvičny Bridge Fitness. Patřila mému bratrovi a já mu pomáhal s jejím vedením, takže se mi prakticky stala druhým domovem. Cameron v posledních týdnech tvrdě pracoval, v naději, že se mu tak podaří vyšetřit si čas na svatbu. Pomáhal jsem, kdykoli to bylo možné, abych mu trochu ulevil, ale dnes jsem byl rád, že nemám službu. Potřeboval jsem jen spálit dostatek energie, abych lépe usnul.

Když jsem vešel do hlavní místnosti, Cameronova snoubenka Maya Jacobsová byla na běhacím pásu, se sluchátky v uších zcela

odtržená od okolního světa. Tahle krásná blondýnka se s mým bratrem před několika lety rozešla, a přestože se mi vůbec nelíbilo, čím si tenkrát musel projít, teď když se k sobě znovu vrátili, mi připadal šťastnější než kdy dříve. Zamával jsem jí a namířil si to do kanceláře vzadu, kde nejspíš úřadoval Cameron.

Seděl za svým stolem, přesně jak jsem čekal. Ale nebyl sám. Bokem se o stůl opírala Raina, naše učitelka jógy. Lascivním pohledem si měřila jeho znepokojený výraz a potom se očima vydala po celém těle. Zatraceně, ta ženská byla jen krůček od toho, aby mu skočila rovnou do klína. Když si smyslně olízla rty, Cameron uhnul pohledem.

„Ahoj, lidi," pozdravil jsem nahlas.

Raina se napřímila a poodstoupila od stolu. „Ahoj, Darrene."

„Co se děje?"

Pokrčila rameny, a když kolem mě procházela, lehce vypjala poprsí. „Nic zvláštního. Právě jsem byla na odchodu."

„Tak zatím," řekl jsem, zatímco ve dveřích kanceláře zavrtěla zadečkem.

Cameron se zamračil a pohlédl na papíry před sebou. Opřel jsem se o zárubeň dveří a snažil se odhadnout jeho náladu.

„Co to s Rainou je? To nepochopila, že jsi Mayu požádal o ruku?"

Poškrábal se propiskou na bradě. „Myslím, že je prostě taková. Snažím se to ignorovat."

Zasmál jsem se. „Zachycovat podobné signály a využívat je ve svůj prospěch je moje druhá profese. Jde po tobě, brácho. Maya si toho jednou všimne a pak to nebude nic hezkého. Myslím, že bys to s ní měl vyřešit dřív, než to udělá Maya."

Povzdychl si a opřel se zády do své kancelářské židle, která měla ve zvyku při každém pohybu zaskřípat. Odhrnul si tmavé vlasy z čela. „Jo, nejspíš máš pravdu. Jako kdybych už tak neměl dost starostí. Za pár dnů odlétáme na Kajmanské ostrovy a já vězím až po krk v přípravách návrhu pro investory."

Přikývl jsem a podíval se na stoh dokumentů, který z jeho stolu snad nikdy nemizel. Obzvláště ne teď, když se snažil rozšířit

své impérium o další tělocvičnu. „Co kdybych s ní promluvil?“

Cam po mně střelil ostražitým pohledem. Četl jsem v něm jako v knize. Byl jsem starší, ale Cameron se z nějakého důvodu vždy snažil s nástrahami života vypořádat sám.

„Upřímně řečeno si myslím, že to nebude tak ošemetné, když se o to postarám sám,“ dodal jsem. „Nebudu na ni tlačit, ale neboj, pochopí mě.“

Chvíli trvalo, než ustaraná vráska na jeho čele zmizela. „Dobře. Hlavně ji nenaštvi. Potřebuju ji tady, zatímco budeme pryč. Teď vážně nechci řešit žádné personální problémy.“

„Rozumím.“

Otevřel jsem skříňku a uložil si do ní tašku a bundu. Od odchodu z práce mě zaplavila už třetí nebo čtvrtá vlna energie. Věděl jsem, že usnout nedokážu ještě několik hodin. Aspoň jsem se chvíli nemusel zabývat lidmi jako Pauly nebo vbíhat do hořících budov.

Nechal jsem Camerona, ať se věnuje své práci, a pokračoval dál chodbou do studia jógy. Čekal jsem, že Rainu najdu tam. První polovinu dopoledne neměla žádné lekce.

Rozlehlé studio bylo chladné a prázdné. Raina opodál narovnávala srolované podložky.

Když za mnou zaklaply dveře, zvedla hlavu.

Usmál jsem se na ni. „Jak se máš?“

„Dobře, co ty?“

„Utahanej z práce. Dlouhá šichta. Přišel jsem si vybít zbytky energie, než se svalím do postele.“

Usmála se a znovu se podívala na své podložky. „Co takhle soukromá hodina jógy?“

Tentokrát jsem ji obdařil nenuceným úsměvem. Když se naše pohledy opět setkaly, měla přimhouřené oči.

Tiše jsem se zasmál. „Hm, to zní lákavě. Mám ale strach, že jakmile si lehnu na podlahu, už se nezvednu.“

Pokrčila rameny a dál se věnovala své práci. Svou nabídku nechala viset ve vzduchu mezi námi. Cameron o tom nevěděl, ale

před několika týdny mi už „soukromou hodinu jógy“ poskytla, když jsem měl slabou chvilku.

Chlap uvnitř mě by takový návrh jen málokdy odmítl, zvlášť když se mi v hlavě začaly rozvíjet všechny ty možnosti. Ale ne, byl jsem tu z jiného důvodu.

Odkašlal jsem si, abych se připravil na to, co mě čeká. „Takže, co je mezi tebou a Camem?“

Raina zůstávala klidná, ale zatvářila se ostražitě. „Jak to myslíš?“

„Myslím to tak, že... si na něj děláš zálusk, je to tak?“

Přestala se věnovat práci. Tělo rázem držela strnuleji, napjatě. Vstřícný přístup rychle nahradila obranná póza. „O čem to mluvíš?“

„Poslouchej, všiml jsem si, jak ses k němu v kanceláři chovala. Tvoje řeč těla... Chci říct, klidně mě můžeš mít za blázna, ale myslím, že tě přitahuje.“

Otevřela ústa, ale nic neřekla. Byla nervózní.

Pomalu jsem k ní vykročil a přitom si ji změřil od hlavy k patě. Měla krásné tělo, o tom nebylo pochyb. Fit a štíhlé, bez špetky nadbytečného tuku. Ve sportovní podprsence a přiléhavých elasťákách to bylo jasně patrné. Sám jsem na sobě taky tvrdě makal, ale nebyla můj typ. Mě zajímaly ženské, které do tělocvičny chodily, aby si zpevnily postavu, ale pořád měly trochu masa na kostech.

Zastavil jsem pár desítek centimetrů od ní. „Chceš mi snad říct, že by ses s Cameronem při první příležitosti nevyspala? A žádné vytáčky, prosím.“

„Tvůj bratr mě nepřitahuje *ani trochu*,“ odpověděla umíněně.

„Vážně?“ Naklonil jsem hlavu do strany, abych jí dal najevo, že jí nevěřím. Vnímal jsem všechny ty drobné detaily – mělký dech, lehké zarudnutí na hrudi –, které mi prozradily, že bych tohle kolo mohl vyhrát.

„Jo,“ vyhrkla s povzdechem. Rozhořčení z jejího hlasu zmizelo.

Když se ke mně naklonila, můj unavený mozek se snažil vyhodnotit, kam tohle povede.

„Dokaž to," pronesl jsem tichým, vyzývavým hlasem. Udělal jsem krok vpřed, takže jsme teď stáli tak blízko u sebe, že jsem na tváři cítil její dech.

Střelila pohledem ke dveřím a pak se podívala zpátky na mě. Ten pohled jsem znal. Musela se rozhodnout. Nezáleželo na tom, protože ať už by se rozmyslela jakkoli, já bych její rozhodnutí dokázal změnit. Cameron byl dobrý chlap. To proto ho chtěla. Já byl prevít. A právě proto v tuhle chvíli chtěla mě.

Dokázala to tak, že mě objala kolem krku, stoupla si na špičky a políbila mě. Nechovala se nijak zdráhavě nebo nesměle. Šla rovnou na věc a já její polibek opětoval. Ne proto, že by mě zajímalo, jak chutná, ale proto, že jsem věděl, že to chce. Nikdy jsem se nenechal dvakrát přemlouvat.

Přitiskla se ke mně celým tělem a já ucítil povědomé mrazení v podbřišku. Jo. Sex byl rozhodně na spadnutí.

Přerušil jsem polibek, o který jsem neměl zájem, otočil ji a přitiskl ke stěně. Pod elasťáky nic neměla. Stáhl jsem jí je do půli stehen, čímž jsem získal dostatečný přístup k tomu, co jsem opravdu chtěl.

Nedělej to. Dlaněmi jsem jí sjel po bocích a přemýšlel, co udělám. „Určitě to chceš?" Jako kdyby její odpověď měla ospravedlnit mé záměry.

„Ano," zasténala a vystrčila na mě zadeček, takže můj pták ztvrdnul ještě víc.

Sténala dál a já si při každém jejím zvuku představoval, jak nám do téhle zvrhlosti vstoupí Cam. Do šoustačky na našem společném pracovišti. Zatraceně, tohle byla hloupost. Bylo to špatně. Zrcadla na třech stěnách mi to připomínala pokaždé, když jsem se odvážil otevřít oči. Chyba byla už to, když jsme si to tady rozdali poprvé. Jestli s ní takhle budu pokračovat dál, zadělávám si na pořádný malér.

Dotkl jsem se mého partnera ve zločinu, svého ztopořeného penisu, který se domníval, že má hlavní slovo v rozhodování o tom, kdy a s kým dojde na sex.

Pak jsem ztuhl. „Nemám u sebe kondom."

V místnosti se rozhostilo nepříjemné ticho.

„To nevadí," špitla tiše.

Ne, tohle rozhodně vadí. Bez kondomu jsem nikdy nesouložil a Raina dělala oči na polovinu chlapů v tělocvičně, což ve mně nevyvolávalo zrovna důvěru.

Natáhl jsem jí elasťáky zpátky a otočil ji čelem k sobě.

„Tady ne. Ne takhle." Možná nikdy.

Hruď se jí prudce vzdouvala rozvášněným dechem. Byla nadržená a já si ji mohl v okamžiku vzít. Proto jsem sem ale nepřišel.

„Raino. Musíš nechat Camerona na pokoji. Šukej si, s kým chceš, ale on se chystá na svatbu s Mayou."

Ta slova nešlo vzít zpět a já okamžitě zalitoval věcného tónu, jakým jsem je pronesl. Očividně rázem ochladla.

„Jasně, Darrene. Nikdy jsi mi nepřišel jako žárlivý typ."

Zaťal jsem zuby. Nežárlil jsem, ale jestli jí tahle myšlenka stačila k tomu, aby Cama nechala být, tak budiž.

Na chvíli jsem zaváhal a ještě jednou si ji prohlédl. Alespoň dá Cameronovi pokoj. Přistoupil jsem k ní a znovu ji políbil. Mechanicky, jako kdyby to byla jen práce, co mi nepřináší žádné potěšení.

„Ozvu se ti, Raino."

VANESSA

Pobrukovala jsem si písničku, která se linula z reproduktorů ve stropě, tak tiše, aby mě v zaplněné kavárně nikdo neslyšel.

„Veronico!" křikl barman přes celou místnost.

Vrátila jsem se zpátky do reality. Došla jsem k němu a vzala si od něj objednanou kávu. „Vanessa," opravila jsem ho.

Nezdržel se u mě dost dlouho, aby si uvědomil svou chybu, a odběhl pryč zrovna ve chvíli, kdy mi v kapse zazvonil telefon. Vylovila jsem ho a zjistila, že mi volá máma.

„Ahoj, mami." Přitiskla jsem si mobil ramenem k uchu a vyšla s kávou v kelímku ven.

„Jak se máš, zlatíčko? Je všechno v pořádku?“ zeptala se sladce. V jejím hlase ale zaznívaly obavy.

Kolik našich rozhovorů už začalo přesně takhle? Jako kdyby mě pokaždé, kdy zvednu telefon, měla zastihnout uprostřed nějaké pohromy. S povzdechem jsem obrátila oči v sloup.

„Všechno je v *pořádku*.“

Vždycky bylo všechno v pořádku. I když třeba nebylo. I když mi život zrovna připadal jako jedna velká katastrofa, nechtěla jsem jí dát důvod, aby si myslela, že s sebou můj odchod z domova přináší všechny ty strašlivé věci, kterých se obávala. Zatímco jsem se proplétala mezi hlasitými hloučky lidí, ulicí se prohnal poryv větru.

„Kde jsi?“ V neustálém šumu a ruchu kolem mi její hlas připadal tichý a nedůležitý.

„V New York City, mami. Je tu hlučno.“

Na chvíli se odmlčela. Uměla jsem si představit, jak se na opačném konci linky tváří a kroutí hlavou. Nikdy nepochopila, proč jsem se rozhodla žít právě tady. Nedocházelo jí, že tohle místo je v naprostém protikladu s tou dírou, odkud pocházím, a že právě proto jsem si to tu tolik zamilovala. V mém rodném městě mě držela dost dlouho, jako v klášteře. Moje budoucnost ale nebyla v Callaway.

V tom floridském zapadákově jsem byla někdo jiný – chytrá holka s velkými pihami, oblečením ze sekáče a svobodnou matkou. Máma byla stálicí v místní levné restauraci, kde už roky roznášela kávu a mastné snídaně. Tam v očích starousedlíků patřila a sama tomu uvěřila. V Callaway jsem neměla žádná tajemství ani možnost uniknout před klepy, které ostatní používali jako nějakou společenskou měnu, aby jimi zastírali svá vlastní malá tajemství.

Podle šeptandy u nás doma jsem do New Yorku odešla, abych pracovala na Wall Street. Víc nikdo vědět nepotřeboval. Tady jsem byla anonymní. Mohla jsem svůj život změnit, kdy se mi zachtělo, a pokaždé by o tom věděla jen hrstka lidí. A bůh věděl, že v tak obrovském městě jsem byla v dobré společnosti.

„Jsi připravená na cestu?“ zeptala se máma.

Pomalu jsem kráčela ulicí. Vzduch prodchly výfukové plyny nepřetržitých kolon taxíků. Pokud se mi po něčem z domova stýskalo, tak po čerstvém vzduchu. Po svěžím oceánském vánku, na který jsem se už brzy mohla zase těšit.

„Ano, jsem.“

Znovu si povzdechla. „Nelíbí se mi, že budeš cestovat samotná.“

Opět jsem obrátila oči v sloup, šťastná, že mě nemůže vidět. Ty svoje soustavné poznámky nemyslela zle. „Já necestuju *sama*. Eli a zbytek svatebčanů jedou taky. Budeme celou dobu pohromadě.“

„Maya taky?“ Jméno mé nejlepší přítelkyně vyslovila s láskou. Mayu milovala.

„Ta odletěla s Camem už dnes ráno, aby dohlédli na přípravy.“ Při představě, jak už jsou na ostrově, kde si po náročné zimě užívají zaslouženého klidu a pohody, jsem se neubránila úsměvu.

„Byla bych radši, kdybyste všichni dorazili na návštěvu sem.“

„Mami, Maya tě na tu svatbu zvala. Měla jsi přiletět. Byla by to krásná dovolená, jakou jsme si spolu nikdy nemohly užít.“

„Vanesso.“

Ten klidný způsob, jakým mé jméno vyslovila, v sobě nenesl žádné výčitky. Naopak jsem z něj cítila smutek a zklamání, které žádné odpuštění nemohlo nikdy rozptýlit.

„To je v pořádku, mami. Ale nečekala bych, že ti cestování bude dělat takové starosti. Vždyť jsi mládí strávila na cestách.“

Přišlo mi, jako kdyby od chvíle, co týden po mém narození vystoupila z autobusu, ve kterém mého tátu muzikanta doprovázela na turné, už nikdy nechtěla cestovat nikam daleko. K několika málo výletům do New Yorku jsem ji přiměla teprve po dlouhém popichování a plánování.

„Phil nemůže z práce na tak dlouho. A když už ano, nechce trávit čas chozením po památkách.“

Za otčíma se provdala, když jsem byla na střední. Tou dobou jsem už napůl vyletěla z hnízda, takže jsem si s novým „tátou“ nikdy nevybudovala pevnější vztah. Máma tvrdila, že Phil je

láskou jejího života, ale když jsme se o něm spolu bavily, nemluvila o něm tak procítěně jako v těch vzácných chvilkách, kdy jsme si povídaly o mém skutečném otci. Phil byl celkem nudný patron, ale zdálo se, že jsou spolu spokojení. Byl věrný, spolehlivý a podle všeho stejně upnutý na jedno místo jako ona.

„Jo!" Mámin hlas poskočil o oktávu výš. „To bys neuhádla, koho jsem potkala na radnici, když jsme tam s Philem byli zaplatit daně. Michaela Browninga. Věděla jsi, že kandiduje na starostu? Stal by se nejmladším starostou v historii. Prý má reálnou šanci na vítězství."

„To mu přeju. Poslouchej, musím běžet."

„Počkej," napomenula mě. „Ptal se na tebe. Chtěl vědět, co děláš. Je to pořád stejný fešák, jako když jste byli spolu. Stále mi nejde do hlavy, proč vám to nevyšlo."

Zatímco se moje matka věnovala přípravě jídel a udržování domácnosti pro svého nového manžela, já se nějak dostala do hledáčku místního miláčka a krále školních plesů. Ke zklamání mnoha dívek, které na něj stály dlouhou frontu.

Michael Browning byl ten typ, po němž holky šílí a všichni ostatní kluci s ním chtějí kamarádit. Vtipný, z dobré rodiny, se slibnou budoucností a slabostí pro dívky ze špatné strany města. Ztělesněná představa mojí mámy o ideálním nápadníkovi pro její dceru. Někdo, kdo se už nemohl více lišit od toho tuláka, který neměl čas ani chuť mě vychovávat. Od mého táty.

„Neklaplo nám to ze spousty důvodů. Mimo jiné proto, že jsem nehodlala strávit zbytek života v jeho osudovém Callaway."

„Mluvíš, jako kdyby to bylo nejhorší místo na zemi. Nikdy nepochopím, proč chceš radši žít v tom špinavém městě plném podivných existencí. Tady jsi mohla mít skvělý život."

„Ty ho máš a já ti to přeju, vážně. Právě teď ale stojím před Davidovým bytem. Musím jít dovnitř. Čeká na mě." K podkrovnímu bytu mého šéfa v Soho mi zbýval ještě jeden blok, ale potřebovala jsem tu konverzaci utnout dřív, než se zvrtne ještě hůř. „Napíšu ti, až přistanu," dodala jsem.

„Děkuju. Budu si o tebe celou dobu dělat starosti."

„Já vím, ale nemáš k tomu žádný důvod."

Na chvíli se odmlčela. „Miluju tě, zlatíčko," řekla měkkým a sladkým tónem matky, jež ukládá své dítě ke spánku se slibem, že všechno na světě je v pořádku.

Moje podráždění bylo rázem to tam. Na vteřinu byla zase mojí milovanou mámou, a ne ženou, která se vzdala svých snů a nedokázala pochopit, proč jsem neudělala totéž.

„Taky tě miluju, mami."

Na posledních pár metrech jsem zpomalila, abych si náš narychlo ukončený rozhovor znovu přehrála v hlavě. Vzhlédla jsem k vrcholkům budov, dotýkajících se šedomodré oblohy, abych trochu oddálila chvíli, kdy budu muset vstoupit do jedné z nich. Vanul chladný jarní vítr. Zakroutila jsem hlavou, popuzená sledem myšlenek a emocemi, jež stále ještě bublaly pod povrchem.

S Melody Hawkinsovou jsme se pokaždé nedokázaly shodnout, ale jinou matku jsem neměla. Patřila ke mně bez ohledu na to, jak daleko jsem utekla nebo ještě uteču. Byla mou součástí. Už dávno jsem se přestala snažit vyjmenovat všechny důvody, proč nemůžu žít život, který si pro mě přála, protože to nebylo možné, jestliže jsem nechtěla urážet ten její.

To jsem jí nechtěla udělat, poněvadž by nebylo fér soudit ji za to, že se pokusila vytěžit ze svých možností maximum. Vyrostla v početné, chudé rodině, jež na ni nikdy neměla dost času. Zamilovala se do nesprávného muže a následovala ho po cestě, která ji dovedla k mému narození. Pro nás dvě se ale vždy snažila udělat to nejlepší.

Na druhou stranu, od svého odchodu z Callaway jsem urazila dlouhou cestu a nehodlala se ohlížet zpět. Nechtěla jsem myslet na to maloměsto, v němž mě vychovala, ani na Michaela Browninga, který rychle stoupal po tamním společenském žebříčku. Můj život se odvíjel příliš rychle, než aby bylo možné vrátit ho zpátky. Na ničem z minulosti už nezáleželo.

Unaveně jsem nasála a zase vydechla městský vzduch a vstoupila dovnitř. Po příchodu na recepci ke mně vzhlédl mladý muž ve špatně střiženém šedém obleku.

„Jsem Vanessa Hawkinsová, jdu za Davidem Reillym," řekla jsem se zdvořilým úsměvem.

„Moment," přiložil si telefonní sluchátko k uchu. „Přišla za vámi nějaká mladá žena, pane Reilly. Vanessa Hawkinsová. Mám ji poslat nahoru?"

Když se z aparátu ozval Reillyho tlumený hlas, stáhl se mi žaludek. Možná instinktivně. Nebo to možná byla podvědomá reakce mého těla na tón jeho hlasu, dokonce i na dálku.

Mladý muž zavěsil a kývl hlavou k výtahům. „Očekává vás. Můžete rovnou nahoru."

O pár vteřin později jsem už stoupala výtahem vzhůru. Opírala jsem se o jeho kovovou stěnu a v duchu přeskakovala mezi plány na dnešní večer, které jsem chtěla dodržet, a nanejvýš potřebnou nadcházející dovolenou. Ta mi začínala už za necelých čtyřiadvacet hodin.

Byla sice sobota, ale Reilly mě požádal o laskavost a já neochotně souhlasila. Jeho chemicky vyčištěný oblek měl být doručen do jeho bytu v Upper East Side. Nestačilo prý ověřit, že čistírna má jeho novou adresu. Trval na tom, abych oblek vyzvedla a přinesla mu ho osobně, aby ho měl k dispozici na důležitou odpolední schůzku.

David Reilly zkoušel hranice mé trpělivosti celé dva roky, co jsem pro něj pracovala. Někdy to nebylo tak zlé, zato jindy k nesnesení. Ale pokaždé když jsem si myslela, že toho mám tak akorát po krk, jsem v sobě našla vůli vydržet ještě trochu víc. Všechnu tu buzeraci mi jednou vynahradí něco úžasného, slibovala jsem si každý den.

Výtah zastavil a já vystoupila. Dveře se za mnou tiše zavřely. Najednou jsem si připadala úplně maličká. *Co tady vůbec dělám*? Snažila jsem se ten vnitřní hlas potlačit a soustředit se na krásný podkrovní byt, do kterého jsem vstoupila. S podlahami z leštěného tmavého dřeva, čistým, moderním nábytkem a několika prosklenými stěnami působil na newyorské poměry opravdu prostorně. Nemluvě o plovoucím schodišti vedoucím do dalšího patra, jež rozlohu bytu zvyšovalo víc, než jsem si vůbec chtěla

představit. Neměla jsem tušení, kolik takový byt musel stát, ale bylo mi jasné, že velké zvíře jako Reilly si ho s přehledem může dovolit.

Reilly svižně seběhl ze schodů a zamířil ke mně, stále přešlapující u dveří výtahu. Na sobě měl tmavě hnědý svetr a modré džíny, na bosých nohách hebké hnědé pantofle. Jeho nenucenost mě poplašila. Málokdy jsem ho viděla v něčem jiném než v obleku na zakázku. Připadal mi tak nějak bližší, řekla bych, ačkoli jsem si nedokázala vybavit jedinou věc, kterou bychom měli společnou, pokud vynechám fakt, že jsme oba byli lidé.

S ostře řezanými rysy a bystrýma, šedivýma očima nevypadal špatně. Měřil něco málo přes metr sedmdesát, ale měl vypracovanou postavu a vyzařovala z něj taková osobnost, že i když mě práce pro něj tolikrát frustrovala, nikdy bych se mu neodvážila vzdorovat. To by si trouflo jen pár mužů či žen ve světě Wall Streetu.

Vzal si ode mě ramínka s oblečením, která jsem měla zavěšená na malíčku. Od jejich tíhy mě už celý bolel. „Dobře," řekl a hodil plastové vaky se šaty přes židli opodál. Měla černobílý potisk a svým chladně moderním designem se skvěle hodila ke zbytku místnosti.

Zamrkala jsem ve snaze vzpamatovat se z dojmu, jakým na mě byt i ten zcela jiný Reilly přede mnou zapůsobili.

„Máte to tu hezké. Až si vybalíte, bude to tu ještě mnohem hezčí, samozřejmě."

Téměř se usmál. „Měla byste vidět ten dům v Sutton Place."

Pokud byl byt, který sdílel se svojí bývalou manželkou, z poloviny tak luxusní, nejspíš bych si ho prohlížela s otevřenou pusou jako ten tady. „Určitě byl krásný."

Jeho pohled trochu ztvrdl a mně se znovu stáhl žaludek. Řekla jsem něco špatně? Vydal neurčitý zvuk a svaly na čelistech se mu zaťaly. „No, ať si ho ta děvka nechá," zamumlal.

Nervózně jsem se kousla do rtu. Inkoust na jeho rozvodových papírech ještě nezaschl, což nejspíš znamenalo, že došlo na závěrečnou fázi jeho definitivního odchodu od Cheryl. Teď

už o ní mluvil jen zřídka. Co jsem byla jeho osobní asistentkou, jejich společenské životy, nebo alespoň ta jejich část, se kterou jsem byla obeznámená, se protínaly jen málokdy. Ona hodně cestovala, jak zněla obvyklá omluva, když se nemohla zúčastnit nějaké firemní akce. Dalším možným důvodem bylo, že já na nich nechyběla nikdy.

„Přinesla jsem kávu." Vykroutila jsem kelímek z nosiče a podala mu ho. Poloviční kofein, bez tuku, trojité grande moka. Sice mě o něj nepožádal, ale pro každý případ jsem ho vzala.

Vzal si kelímek, aniž se mi podíval do očí. „Na kafe je trochu pozdě."

Není zač, řekla jsem si v duchu. V duchu jsem si v jeho přítomnosti něco špitala až příliš často. Možná by se ke mně choval uctivěji, kdybych ho o to požádala. Pravděpodobnější ale bylo, že by mě prostě vyhodil.

Napil se a otočil se k odchodu. „Ale nejspíš mě čeká spousta vybalování," řekl a začal strhávat pásku z jedné z krabic naskládaných uprostřed místnosti.

Vrhl po mně pohledem, který byl nad slunce jasnější. *Nepomůžete mi?*

Tak proto mě sem zavolal. A každý jiný den bych mu to bez váhání nabídla. Kdykoli se v práci ocitl pod tlakem, byla jsem už naprogramovaná udělat první poslední, abych část toho tlaku sejmula. Jenže dnes byla sobota, zatraceně, a já uplynulý pracovní týden cítila v kostech, od čehož jsem si chtěla odpočinout pár sklenkami martini a zábavou s přáteli.

„Myslím, že bych to radši měla nechat na vás. Ještě jsem si ani nesbalila na dovolenou," zalhala jsem. Měla jsem připravené vše, včetně odlití vlasových přípravků do malých plastových lahviček. Čas mého odletu se blížil až zoufale pomalu. Když mi ale hlavou probleskly dekadentní myšlenky na ovocné koktejly a slunce, nemohla jsem popřít fakt, že se moje radostné očekávání pomalu začíná měnit v pocit viny a nejistoty.

„Ten týden bez vás to bude těžké." Z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že to myslí upřímně. „Zastihnu vás na telefonu?"

„Vlastně nevím, jak to tam je se signálem mého operátora," zamumlala jsem.

Vydal další nepopsatelný zvuk, který znamenal: *Zařiďte si to, Vanesso*. Nebyla jsem si jistá, jestli moje schopnost slyšet slova, jež nikdy nevyslovil, znamená, že jsem dokonalá asistentka, nebo hraničí se šílenstvím. Ať tak nebo tak, něco mi říkalo, že mě čeká dlouhá noc.

„Nepotřebujete pomoct?" řekla jsem nakonec. Nenáviděla jsem tu otázku i odpověď, která nevyhnutelně musela přijít.

Ukázal hlavou ke kuchyni a vysokým oknům, z větší části zakrytým několika věžemi z krabic.

„Můžete začít s těmi krabicemi tamhle."

Kapitola druhá

VANESSA

„Dámy zdarma." Chlapík u dveří podniku Vousatá dáma kývl na Eliho. „Deset babek."

Eli se nijak nesnažil skrývat své popuzení. Obrátil oči v sloup a šoupl vyhazovači desetidolarovku.

Ten potom naše ruce opatřil razítkem a pustil nás do zaplněného brooklynského baru.

„Nedokážu uvěřit, že mě donutil zaplatit, abych se sem dostal," poznamenal Eli.

„To, že jsi gay, ještě neznamená, že nemusíš zaplatit."

Prošla jsem kolem několika hloučků lidí. Trvalo mi čtyři hodiny, než se mi podařilo všechny krabice vybalit, uklidit jejich obsah, a konečně tak uniknout z Reillyho spárů. Únava z prodlouženého pracovního týdne se ještě prohloubila a já byla odhodlaná maximálně si těch pár hodin oddechu užít.

Jedním z mála rituálů, které jsem si zachovávala, bylo dodržovat plány na sobotní noc. Ty už sice od chvíle, kdy se Maya před několika měsíci vzdala své role „parťačky na tahu", nebyly tak divoké, pořád mi ale pomáhaly zachovat si zdravý rozum. Necelé dva roky ve firmě mi připadaly jako dvanáct let a já si ani nevzpomínala na den, kdy jsem nepracovala dlouho do večera. Harmonogram jsem neustále musela plně přizpůsobovat Reillyho vrtochům a rozmarům.

„To, že jsi mě do tohohle zvrhlého baru zatáhla, ještě neznamená, že si nebudu stěžovat, Vanesso." Štíhlými prsty si prohrábl své vlasy černé jako uhel, poslední dobou trochu přerostlé. Konečky měl obarvené na ocelově modrou, takže dokonale ladily s modrým názvem kapely na jeho tričku.

Proklestila jsem si cestu k baru v naději, že se mi podaří vydobýt si dostatek místa, abych si mohla objednat něco k pití. „První rundu platím já a tím si budeme kvit."

Marně jsem se snažila upoutat barmanovu pozornost. Neměla jsem na sobě svoje obvyklé šaty do baru, takže jsem k tomuto účelu nemohla využít jejich výstřih.

Eli vedle mě se rozhlížel kolem. „Musím říct, že je to tady opravdu pěkná sbírka. Večer pro dámy sem přilákal spoustu fešáků, co?"

Usmála jsem se. Jak rychle se jeho přístup změnil. „Myslela jsem si, že nemáš rád místa, kam se lidé chodí seznamovat."

S povzdechem naklonil hlavu do strany. „Záleží na tom, jací lidé." Rty se mu zvlnily v lehkém úšklebku. „Hele, tamhle vidím známou tvář."

Sledovala jsem Eliho pohled přes bar v očekávání, že uvidím některého z jeho bývalých milenců. Opravdu pěkná sbírka. Ani ne tři metry ode mě stál Darren Bridge. Neměla bych být tak rozrušená z toho, že vidím muže, kterého sotva znám, ale srdce mi začalo tlouct dvojnásobnou rychlostí. Něco mě na něm přitahovalo...

Přála jsem si, abych k tomu *něčemu* dokázala být slepá, ale kdykoli jsem mu byla nablízku, signály varující před nebezpečnými chlápky mi před očima začaly blikat jako šílené. Nebezpečného chlapa jsem ve svém životě potřebovala asi tak stejně jako druhou práci. Tím, že si ho prohlédnu, jsem ale nemohla nic pokazit.

Na sobě měl bílou košili značky Henley, která jen zvýrazňovala to úžasné tělo ukryté pod ní. V posilovně byl učiněné zvíře. Ostré křivky jeho svalnatého těla pouze vylepšovala skutečnost, že v obličeji byl prostě nádherný. Tvář ode mě nyní odvracel, takže jsem se musela spokojit se zbytkem svého výhledu. Tmavé vlasy měl po stranách zastřižené, ale nahoře delší a rozcuchané.

Holku doslova vybízely k tomu, aby mu do nich zabořila prsty. Vypracované svaly na krku a předloktích obepínala záviděníhodná, olivově tmavá pokožka. Trochu se pootočil a v podmanivém úsměvu odhalil své bělostné, dokonale rovné zuby.

Usmál se snad právě na nějakou ženu? Nepřekvapilo by mě to, ale mluvil s jiným mužem, podobně atraktivním a vyrýsovaným. Jako kdyby k sobě pohledné chlapy přitahoval stejně snadno jako pozornost žen z celého baru, které jej svlékaly očima. Včetně mě.

Eli mě šťouchl loktem do žeber a šibalsky se na mě usmál.

„Sklapni," předešla jsem ho.

Zasmál se. „Já neříkal nic. Zato tvůj výraz…"

„Je to ten typ, od kterého je lepší držet se dál, a ty to víš. Takovej láme holkám srdce na celý život."

„Hned potom, co je zlomí v posteli. Vsadil bych se, že píchá jako ďábel."

Jenom při tom pomyšlení mě polilo horko. Nechtěla bych taky vědět…

Odolala jsem nutkání znovu Elimu říct, aby zavřel hubu, než bude pokračovat v přiživování mých fantazií o Darrenu Bridgeovi, jež se mi honily hlavou od chvíle, kdy jsem ho před několika měsíci poprvé potkala. Maya mě varovala, že je to sukničkář, a že pokud mám rozum, měla bych si na něj dát pozor. To se lehko řekne. Pití a chození po klubech může snadno vést ke špatným rozhodnutím, ale i když tenkrát po mém boku strávil celý večer, při loučení mi dal sotva pusu na tvář.

Buď pověsti lhaly, a on byl ve skutečnosti džentlmen, nebo, což bylo pravděpodobnější, jsem nebyla jeho typ a on mi tu noc dělal společnost jen ze zdvořilosti.

Vzdala jsem pokusy upoutat barmanovu pozornost. Otočila jsem se a opřela se zády o bar. Potřebovala jsem se dívat na něco jiného než na Darrenova vypracovaná záda.

„Chlapi jako Darren vypadají na první pohled vždycky skvěle. Je to ale jen klamné zdání. Neexistuje nikdo, kdo by vypadal skvěle *a* zároveň byl dobrý v posteli."

Eli povytáhl obočí. „Co je to za nesmyslnou teorii?"

Pokrčila jsem rameny. Někdy si vymýšlím vlastní pravidla, abych se cítila lépe. Hluboko uvnitř jsem ale taky věděla, že to je blbost. Cameron byl zrovna tak pohledný a Maya si nikdy nestěžovala. Na druhou stranu se milovali už roky. Já už dlouho neměla to potěšení poznat, jaké to je, spát s někým, koho milujete. A pokud Maya o Darrenově pověsti nepřeháněla, ten u žádné ze svých trofejí nezůstal tak dlouho, aby se do ní zamiloval.

„Slečno?"

Když jsem se otočila, jako zázrakem přede mnou stály dvě sklenice martini.

„Já si je neobjednala."

„Chcete je? Zaplatil je ten muž tamhle," ukázal dříve nepolapitelný barman palcem za sebe.

Přimhouřila jsem oči. „Který muž?"

„Myslím, že tenhle, Vanesso," šťouchl mě znovu loktem do žeber Eli, tentokrát jemněji.

Pak jsem na boku ucítila něčí teplou dlaň. Ohlédla jsem se přes rameno a zadržela dech. Darren. Jako kdyby jeho přítomnost odsála veškerý kyslík kolem.

„Nebo ti snad martini nepřipadá dost nemravné?" usmál se.

Srdce se mi znovu rozbušilo.

„Cože?" Moje zmatená odpověď zanikla v hluku baru.

Naklonil se blíž. Ucítila jsem chladivou vůni jeho kolínské a na uchu mě zašimral jeho teplý dech. „Martini Grey Goose, velmi nemravné. Myslíš, že zapomínám?"

Ach. Trochu mě zklamalo, že mi nezašeptal něco necudnějšího. Na druhou stranu si ale pamatoval, co piju.

„Děkuju. Chci říct, tos nemusel." Nebyla jsem si jistá, jestli je zrovna tohle ta správná odpověď, ale z nějakého důvodu mi jeho přítomnost dokonale zamotala hlavu. Pravděpodobně proto, že jsem jen pár centimetrů od sebe cítila teplo jeho těla. Pravděpodobně proto, že mě jeho úsměv a jiskra v očích úplně ochromily. Asi jako každou.

Darrenovu pozornost na chvíli odpoutal Eli, když mu nabídl ruku. „Já jsem Eli, kdyby sis nepamatoval."